

Nr 310.

Av herr **Herlitz**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition angående vissa åtgärder till främjande av bostadsförsörjningen.*

Därest en sådan utbyggnad av det allmännas verksamhet för bostadsförsörjning, för vilken ett program framlagts i propositionen nr 235, skall komma till stånd, framstår det som en angelägenhet av största vikt att tillse, att de betydande förmåner, som i olika former äro avsedda att beredas enskilda, utgå enligt objektiva grunder. Detta gäller om de blivande egnahems-lånen, om förmånen att få hyra lägenheter i de flerfamiljshus, som uppföras med det allmännas hjälp, och om de i huvudsak härtill knutna olika formerna av bostadsrabatter. Det föreligger uppenbarligen en risk för att urvalet av dem som bliva delaktiga i ifrågavarande förmåner bestämmas av tillfälligheter eller i varje fall icke sker med tillbörlig omsorg; man kan icke ens helt bortse från faran att rent osakliga synpunkter kunna göra sig gällande. Då av dem, som i och för sig kunde komma i åtnjutande av samhällets hjälp, endast en mindre del kan erhålla sådan, måste bestämda principer följas vid urvalet. Det kan ju vid strävandena att höja bostadsstandarden icke vara likgiltigt, vilka som komma i åtnjutande av denna förmån. I nu gällande författningar på området synes intresset av ett rationellt urval knappast hava beaktats; spørsmålet beröres icke heller i den kungl. propositionen. Lika väl som man på andra områden av social verksamhet låter sig angeläget vara att noga reglera förutsättningarna för erhållande av samhällets stöd, borde motsvarande spørsmål på detta område regleras i författningsform. Och skälen för en sådan ordning äro här ännu starkare, då man, såsom nyss anmärkts, står inför den inom socialpolitiken i övrigt mindre starkt framträdande uppgiften att bestämma det inbördes företrädet i avseende å förmåner, som ej kunna komma alla till del. Den nu anmärkta bristen i det framlagda programmet synes mig vara av så väsentlig betydelse, att beslut i ärendet icke bör fattas, förrän den avhjälpes. Att i följd härav ett uppskov blir erforderligt, synes icke innebära någon allvarlig olägenhet. Om man vill fasthålla propositionens tanke, att det framlagda programmet i huvudsak skall träda i tillämpning först den 1 juli 1948, kan nämligen dess prövning väl anstå till 1948 års riksdag.

Ett ytterligare skäl för uppskov ligger däri, att åtgärder av så stor ekonomisk räckvidd som de här ifrågavarande icke utan starkt nödtvång böra beslutas förrän vid det tillfälle då medelsanvisning ifrågakommer och i varje fall icke innan en mera klaggörande utredning om medelsbehovet än den, som föreligger i propositionen, blivit presterad.

Riksdagen synes sålunda böra avböja att nu fatta sådant beslut, varom i propositionen hemställts under punkt 1, och i samband därmed uttala, att, då beslut i ämnet skall fattas, riksdagen bör få taga ståndpunkt till författningsbestämmelser rörande de ämnen som i det föregående angivits.

Under åberopande av vad nu anförts får jag hemställa,

att riksdagen ville avslå det i propositionen nr 235 under punkt 1 framlagda förslaget.

Stockholm den 20 maj 1947.

Nils Herlitz.
